

ГОД. XX.

МАЙ, 1943.

КН. 8.

Константинъ Н. Петкановъ

Старата майка

Баба Елена бѣ най-богатата жена въ полското село Равнецъ. Тя бѣ вдовица отъ десетъ години и майка само на единъ синъ. Той бѣ заминалъ да прахосва изъ свѣта паритѣ на баща си и отъ две години не даваше вестъ за себе си. Селянитѣ го забравиха. Младъ човѣкъ, който напуща бащинъ домъ и търси радостъ въ лекъ и безплоденъ животъ, е като мъртъвъ за хората на селския трудъ.

Но сърдцето на майката е като църквица за децата — и добритѣ и лошитѣ намиратъ въ него милостъ и вѣченъ подслонъ. Баба Елена остави имота въ ржцетѣ на чужди хора и се отдаде на постъ и молитва, за да измоли отъ Бога прощка за своя непрокопанъ синъ и да го върне въ бащиния му домъ. Нейната любовъ отначало покри цѣлото село, следъ това се разлѣ като рѣка изъ всички пжтища на свѣта. Струваше ѝ се, че синътъ ѝ вече е тръгналъ на пжтъ за родната кжща. И